

στούμενον ἐκ τῆς χαλάζης ταύτης, καὶ πολὺ περισσότερον ἀλλοίμονον εἰς τὸν φέροντα καινούργη καὶ κομψὰ ἐνδύματα.

Παρ' ἡμῖν ἐν Ἑλλάδι ἔπαθε καὶ ἡ ἀπόκρως ὅ,τι ἔπαθον πολλὰ ἄλλα ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις, μετὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς δύσεως, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον ὄλονεν διαρρήθμισιν τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τοῦ λαοῦ. Πλὴν τῆς Ἑπτανήσου, καὶ τῆς Ζακύνθου ἰδίως, ὅπου μεταμφιέννυνται καὶ ἐξέρχονται εἰς τὰς ὁδοὺς... αἱ γυναῖκες μόνον, καὶ αὐταὶ αἰ εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις ἀνήκουσαι, ἡ προσωποφορία περιωρίσθη εἰς τὰς κατωτέρας κλάσεις τοῦ λαοῦ, τροποποιηθεῖσα ἱκανῶς, καὶ πολὺ τοῦ ἀρχικοῦ αὐτῆς χαρακτῆρος ἀποβαλοῦσα. Οἱ τοσοῦτον περίφημοι ἄλλοτε μακροὶ ἐξέλιπον, οἱ διαβόλοι μὲ τὰς μακρὰς κουδουνάτας οὐράς των ἠφανίσθησαν σχεδὸν παντελῶς, οἱ τουρκαλάδες δὲν φαίνονται πλέον, καὶ οἱ διὰ ξηρῶν σῶκων συναγείροντες περὶ ἐχυτοῦς καὶ ἀγρεύοντες τὰ παιδιὰ τῶν ὁδῶν σπανίως πού καὶ που ἀποφασίζουσι νὰ ὑποστῶσι τὴν δαπανηρὰν ταύτην διασκέδασιν. Ἡ *καμήλα* μόνη ζῆ ἐτι ἐν πλήρει αὐτῆς ἀκμῇ, χάρις εἰς τὴν πολυέλεον ἀνοχὴν τῆς ἀστυνομίας, καὶ περιάγει τακτικῶς εἰς τὰς ὁδοὺς τοὺς βυπαροῦς αὐτῆς πόδας, τὸ πολὺθρόν της *χράμιον*, τὴν *σανιδωτὴν* αὐτῆς *ράχιν* καὶ τὴν *μεμιλωμένην* ἀρνακίδα τοῦ τραχήλου της, ἠγουμένου τοῦ ἀτρομήτου αὐτῆς ὁδηγοῦ, ὅστις, συνδυάζων τὸ τερπνὸν τῷ ὠφελίμῳ, μεταβάλλει ἐν τέλει τῆς παραστάσεως τὸ σείστρον αὐτοῦ εἰς δίσκον ἐλεημοσύνης. Ἐκερδήσαμεν ὅμως, ἀνθ' ὅσων ἀπωλέσαμεν, τὰ *ρόπαλα* καὶ τὸ αἰωνίως συναχωμένον ζεῦγος τῆς μουσικῆς των, τοὺς δωδεκάετες των ἀθλητὰς καὶ τὰς βερυπωμένας των περισκελίδας τὸν νεωτερισμὸν δὲ τοῦτον ὀφείλομεν ἀναντιρρήτως εἰς τὸν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει σχοινοβατικὸν θίασον τοῦ Σουλιέ. Ἐπληρώσαμεν μὲν ἄλλοτε χιλιάδας τινὰς φράγκων εἰς τὴν διεύθυνσίν του, — τιμὴν τῆς τιμῆς της, — ἀλλὰ μᾶς ἔμειναν τοῦλάχιστον τὰ *ρόπαλα* πρὸς παρηγορίαν μας.

Ἐκερδήσαμεν προσέτι, — ὀλίγου δεῖν νὰ τὸ λησμονήσω, — τοὺς «χοροὺς μεταμφιεσμένων καὶ μὴ,» μετὰ τῶν εἰς κυρίας μεταμμορφωμένων μυστακίων βρακοφόρων, μετὰ τοῦ ὀρθίου ἐν μέσῳ αὐτῶν χοροδιδασκάλου, τοῦ ἀληθῶς ἀπὸ καθέδρας διευθύνοντος τοὺς τετραχόρους, καὶ μεθ' ὅλης αὐτῶν τῆς παροινίου πομπῆς καὶ τῆς βακχικῆς παραλυσίας.

Καὶ εἰς ταῦτα μὲν περίπου ἀρκεῖται σήμερον ὁ λαός, ὃ ἐν ὀλίγῳ συνήθως ἀρκοῦμενος, καὶ ἐξ ὀλίγου διασκεδάζων. Αἱ ἀνώτεροι δὲ καὶ μᾶλλον πεπολιτισμένοι τῶν Ἀθηναίων τάξεις, αἱ ἐντρεπόμεναι, ὡς φαίνεται, νὰ μεταμφιεσθῶσιν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἀποζημιουῦνται τὴν

νύκτα διὰ τὴν ἐγκράτειαν τῆς ἡμέρας. Τίς κατὰ τὰς ἐσπέρας ταύτας δὲν ὑπῆρξε μάρτυς — καὶ μάρτυς πολλάκις — φιλικῆς τινος δῆθεν ἐπιδρομῆς ὁμάδος προσωποδοφῶραν, οἵτινες εἰσερχόμενοι ὡς δορυκτῆτορες εἰς τοῦ φίλου — καὶ τοῦ μὴ φίλου — τὴν οἰκίαν, νομίζουσι ἐν ἀπαραμίλλῳ ἀφελείᾳ, ὅτι μεγάλην παρέχουσι ὑποχρέωσιν εἰς τοὺς ἐνοικοῦντας, φέροντες εἰς αὐτοὺς ἀνησυχίαν καὶ θόρυβον, καὶ ἀποτεινόντες αὐτοῖς συνήθως τοιαύτας φιλοφροσύνης φράσεις, ὁποῖας δὲν ἠθέλον τολμήσει νὰ προφέρωσι χωρὶς προσωποπείου; Πράττουσι δὲ τοῦτο οἱ φαιδροὶ καὶ ἀγαθοὶ μετημφιεσμένοι χαριζόμενοι εἰς τοὺς φίλους των, εἰς οὓς παρέχουσι τὴν εὐχάριστον ἀφορμὴν νὰ μαντεύσωσι τοὺς γνωστοὺς προσωποδοφῶρους ὑπὸ τὸ ἄγνωστον προσωπεῖόν των. Γίνονται, δηλαδὴ, *αἰνίγματα*, καὶ σὰς προσφέρονται εἰς λύσιν καὶ ἵνα καταστήσωσι τὴν λύσιν ταύτην δυσχερῆ, ἀλλάσσωσι τὴν ὁμιλίαν των ὅσον δύνανται καὶ τὸ πνεῦμά των ὅσον δὲν δύνανται, καὶ προσπαθοῦσι νὰ εἴπωσιν εὐφυΐας, αἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεταπίπτουσι εἰς πολὺ χυδαίαν αὐθάδειαν.

Εὐλογημένοι προσωποδοφοροὶ! καθίσατε ἡσυχῶ εἰς τὰς οἰκίας σας, καὶ κανεὶς δὲν ἔχει διάθεσιν νὰ σὰς μαντεύσῃ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΚΑΙ ΒΕΛΟΝΗ

Μία Καρφίτσα καὶ μία Βελὸνῃ ἦσαν γειτόνισσαι μέσα εἰς ἓν καλαθάκιον ἐργοχείρου καὶ ἐπειδὴ καὶ αἱ δύο ἦσαν ἀργαί, ἤρχισαν νὰ φιλονεικῶσιν, ὡς φιλονεικοῦν πάντοτε ὅλοι οἱ ἀργοί.

— Ἦθελα νὰ ἠξερῶ, εἶπεν ἡ Καρφίτσα, διὰ τί πρᾶγμα εἶσαι καλὴ, καὶ πῶς ἔχεις τὴν ἀπαίτησιν νὰ φαίνεσαι καὶ σὺ εἰς τὸν κόσμον χωρὶς κεφαλὴν;

— Κ' εἰς σέ, παρακαλῶ, εἰς τί χρησιμεῖς ἡ κεφαλὴ, ἀπεκρίθη μὲ πικρίαν ἡ Βελὸνῃ, ἀφ' οὗ δὲν ἔχεις ὀμμάτιον;

— Κ' εἰς τί χρησιμεῖς ἐν ὀμμάτιον, ἐπανελάθεν ἡ Καρφίτσα, ὅταν μάλιστα ἔχη πάντοτε κάτι τι μέσα;

— Ἐγὼ εἶμαι δραστηριωτέρα, καὶ κάμνω περισσότεραν ἐργασίαν ἀπὸ σέ, εἶπεν ἡ Βελὸνῃ.

— Ναί, πλὴν δὲν θὰ ζήσης πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ Καρφίτσα, διότι ἔχεις πάντοτε βᾶμμα εἰς τὸ πλευρόν σου.

— Εἶσαι κακοβροζικὸν καὶ λιγυσμὸνον ὄν! εἶπεν ἡ Βελὸνῃ.

— Καὶ σὺ εἶσαι τόσον ὑπερήφανος, ὥστε δὲν ἠμπορεῖς νὰ λιγύσης χωρὶς νὰ συντρίψῃς τὴν *ράχιν* σου.

— Θὰ σοῦ πετάξω τὴν κεφαλὴν ἂν μὲ προσβάλης ἄλλην φορὰν.

— Θά σου πετάξω τὸ ὀμμάτιον ἂν μὲ ἐγγίσης ἐνθυμήσου, ὅτι ἡ ζωὴ σου κρέμαται ἀπὸ μίαν μόνην κλωστήν! εἶπεν ἡ Καρφίτσα.

Ἐνθὺ δὲ ἐμαλλοκόπου, μικρὸν κοράσιον εἰσελθὼν, ἐπῆρε τὴν Βελόνην καὶ ἤρχισε νὰ ράπτῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον ἐσύντριψε τὸν ὀφθαλμὸν τῆς, ἐπῆρε τὴν Καρφίτσαν, καὶ δέσαν τὴν κλωστήν περὶ τὸν λαιμὸν τῆς, ἐπροσπάθησε νὰ ράψῃ. Πλὴν δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ ἐξεκόλλησε τὴν κεφαλὴν τῆς· τότε ἔρριψε καὶ αὐτὴν εἰς τὰ σαρώματα πλησίον τῆς συντριμμένης Βελόνης.

— Ἀξιόλογα εἴμεθα ἐδῶ, εἶπεν ἡ Βελόνη.

— Τώρα δὲν ἔχομεν πλέον νὰ φιλονεικῶμεν διὰ τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Καρφίτσα· φαίνεται ὅτι μὲ τὴν δυστυχίαν μᾶς ἦλθε καὶ ἡ γῶσις.

— Κρίμα ὅτι δὲν μᾶς ἦλθε προτῆτερα, ἐπανέλαβεν ἡ Βελόνη! Πόσον ὁμοιάζομεν τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι φιλονεικοῦν διὰ τὰ εὐτυχήματα των ἕωσθ' ἡ χάσουν, καὶ δὲν ἐνθυμοῦνται ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ παρὰ ἀφοῦ πέσουν μαζῆ εἰς τὴν λάσπην, ὡς τὸ ἐπάθαμεν καὶ ἡμεῖς!

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΟΡΑΗ

Ἐκ Παρισίων, 14 Ἰουνίου 1820.

Πρὸς τὸν Κύριον *Μαρόλην Ν. Τουμπάζην*
Εἰς *Μασσαλίαν*

Τιμιώτατε Κύριε *Τουμπάζην*,

Τὸ γράμμα σου δείχνει, ὅτι ἂν δὲν ἔλαβες καλὴν ἀνατροφήν, ὡς παραπονεῖσαι, ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ πολλοὺς καυχωμένους εἰς τὴν ἀνατροφήν των, ἐπειδὴ αἰσθάνθης τὴν δυστυχίαν τῆς πατρίδος σου, καὶ ζητεῖς ὡς φιλόστοργος αὐτῆς υἴος νὰ τὴν θεραπεύσης. Ἐδῶ κλεισμένην εὐρίσκεις τὴν ὁποίαν ἐπεθύμησες ἐπιστολήν πρὸς τοὺς Δημογέροντας. Ἄλλ' ἡ ἐπιστολή μου δὲν θέλει κατορθῶσει τίποτε, ἐὰν ἐσὺ, φίλε, ἐνωμένος μὲ τὸν τιμιώτατον ἀδελφόν σου, καὶ ἄλλους τινὰς συμπολίτας, φλεγόμενους μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον, δὲν παραστήσετε εἰς τὴν φαντασίαν σας, ὡς παρόντα, ὅλα τὰ μέλλοντα καλά. Κανεῖς δὲν ἤθελε κοπιᾶσειν νὰ φυτεύσῃ ἄμπελον, ἂν δὲν ἐνισχύετο ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ τρύγου. Πλείοτερα νὰ σὲ γράψω δὲν μὲ συγχωρεῖ τὸ γῆράς μου. Ἐπειτα, τί ἄλλο δύναμαι νὰ σὲ εἶπω πλείοτερον, παρὰ παιδείαν, παιδείαν, καὶ πάλιν καὶ πολλάκις παιδείαν; Μόνη ἡ παιδεία ἔχει νὰ θεραπεύσῃ τὰς κοινὰς τοῦ ταλαιπώρου γένους ἡμῶν δυστυχίας· ἡ παιδεία μόνη ἔχει νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν ἀνυπόφορον ζυγὸν τοῦ ἀχρειστάτου Σκυθικοῦ ἔθνους. Μακάριοι ὅσοι βοηθοῦν τὴν παιδείαν καὶ μὲ τὸν λόγον καὶ μὲ τὸ ἔργον· αὐτοὺς μόνους γνωρίζω γνησίους ἀπογόνων τῶν Ἑλλήνων

ὅσοι ἀδιαφοροῦν εἰς αὐτὴν, ἢ καὶ τὴν πολεμοῦν, εἶναι Τούρκων, ὅχι Ἑλλήνων γεννήματα.

Ἦς γνήσιον υἴον καὶ φίλον τῆς Ἑλλάδος σ' εὐχομαι κατορθῶσειν τῶν καλῶν σου σκοπῶν!

Εἰς τὰς προσταγὰς σου
ΚΟΡΑΗ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

10.—Διατί πολλοὶ καπνοδόχοι καπνίζουσιν;

Ὁ ἀήρ, ὁ ἐντὸς τοῦ σωλήνος τοῦ καπνοδόχου ὑπάρχων, θερμαινόμενος ἐξογκοῦται, διαστέλλεται, γίνεται ἐλαφρότερος καὶ ἐξέρχεται. Τὸν ἀντικαθιστᾷ δὲ ἀδιακόπως ὁ ἀήρ τοῦ δωματίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ θερμάστρα. Ὅταν αἱ θύραι τοῦ δωματίου καὶ τὰ παράθυρα ᾖναι κλειστὰ, ὁ δὲ σωλήν τοῦ καπνοδόχου πολὺ ὑψηλὸς, ὁ ἐν τῷ δωματίῳ ἀήρ δὲν προφθάνει ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀδιακόπως ἀραιούμενον καὶ ἀδιακόπως ἐκφεύγοντα ἀέρα. Ἐπὶ τέλους ὁ ἀήρ ὁ ἐν τῷ δωματίῳ ἀραιοῦται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ ἐν τῷ καπνοδόχῳ ἀήρ μετὰ τοῦ καπνοῦ καταπίπτει ἐντὸς τοῦ δωματίου, διότι ἐκεῖ εὐρίσκει μικροτέρην ἀντίστασιν. Ἄλλ' ἅμα ἀνοίξωμεν τὴν θύραν, ὁ ἐξωτερικὸς ἀήρ, ἐλευθέρως εἰσερχόμενος, ὠθεῖ τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου, τὸν ὁποῖον συμπαράσύρει μετὰ τοῦ καπνοῦ, καὶ τὸν βιάζει νὰ ἐξέλθῃ μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ καπνοδόχου.

11.—Διατί τὸ πῦρ μᾶς θερμάστρας σβέννεται, ὅταν φράξωμεν ἐρμητικῶς τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην ὀπήν αὐτῆς;

Διότι πρὸς διατήρησιν τοῦ πυρὸς ἀπαιτεῖται ἡ ἀδιάκοπος παρουσία ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ὅστις διὰ τοῦ ὀξυγόνου τοῦ ἀναζωπυρεῖ τὰς καισίμους ὕλας. Ἀλλὰ τὸ ἐμπεριεχόμενον ὀξυγόνον ἀδιακόπως καταναλίσκεται ἐνούμενον μὲ τὴν καιομένην ὕλην. Ὅθεν, ὅταν κλεισώμεν ἐρμητικῶς τοὺς καπνοδόχους καὶ τὰς ὀπὰς, τὸ πρὸς καῦσιν συντελοῦν συστατικὸν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, τὸ ὀξυγόνον, ἐπὶ τέλους καταναλίσκεται, τὸ δὲ πῦρ σβέννυται. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἡ λυχνία σβέννυται ὅταν σκεπάσωμεν τὴν φλόγα τῆς διὰ καλύμματος.

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὴν μουσικὴν, εἶπε γάλλος τις, εὐρίσκουσιν οἱ ἰταλοὶ, μελετῶσιν οἱ γερμανοὶ, δημοσιεύουσιν οἱ γάλλοι, καὶ πληρώνουσιν οἱ ἄγγλοι.

* *

Ἐπιθέσατε ὅτι ἀδιάκριτος τις μυῖα πίπτει ἐντὸς ποτηρίου ζύθου. Ὁ μέλλων νὰ πῖνῃ αὐτὸ τί θὰ κάμῃ;

Ἄν ᾖναι ἄγγλος, θὰ πετάξῃ καὶ τὸ ποτήριον καὶ τὸν ζῦθον καὶ τὴν μυῖαν.